

belen frem, ikke mindst hos dem, der ingenting havde forstaaet. Han maatte flere Gange frem til Talerstolen for at tage mod Hylding.

Alligevel var der en Del, navnlig blandt Pastor Gaardbos Tilhængere, der beholdt Hattene paa. Gennemgaende havde Talen vakt Forbavselse og desuden lidt Betænkelighed. Bondeungdommen, der var kommen dertil med saa højt spændte Forventninger, var dybt skuffet. Det var Folk, der enten helt gik op i praktiske Interesser eller netop var stærkt kirkeligt interesserede. De sidste følte sig forargede.

Nu skulde Balduin Hansen tale. Men forinden maatte der gøres en Pause, fordi Størsteparten af dem, der alene var kommen for at høre Enslev, nu brød op og vakte Forstyrrelse. Cyklestaldene stormedes, og Skarer af glade Landligere drog med Hallo bort gennem Skoven.

Da Ordstyreren igen traadte frem, var det hovedsagelig Folk fra selve Valgkresen, der stod tilbage, og Balduin Hansens Tilsynekomst paa Talerstolen blev derfor nu Tegnet til en livlig Vælgerkamp. Hans Venners Hurraab kaldte Modstanderne frem; og det viste sig nu, at Pastor Gaardbos Tilhængerskare var mere mandsstærk, end det fra først af havde set ud. Enslevs Tale havde løst dens Mæle. Der blev raabt og hyuset. Det varede et Par Minutter, før Balduin Hansen kunde faa Ørenlyd.

Hans Tale var en regelret Valgtale. Han gennemgik hele sit Program, der var et Udkast til en ny Samfundsorden, bygget paa Jordrente-Beskatningen, hans Liv- og Hjertesag, af hvis Gennemførelse den begejstrede lille